

30 pinnar muck...

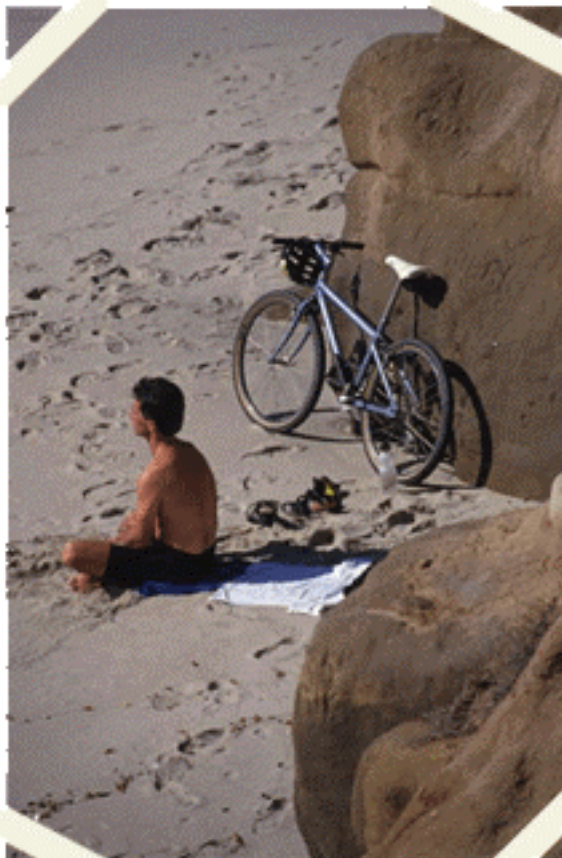
Tretti pinnar muck... helt plötsligt är det tretti pinnar muck. Vad fort det har gått! Idag gick jag, Ivarsson och Henelund loss med en brandspruta på några solisar som gått vilse, dom hade irrat sig in i vår kasern - big mistake! Fan, vad blöta dom blev, vad dom skrek! Vattnet är kallt här uppe i Lappland, ha, ha! Men när jag stod där och såg solisarna springa ut på flottiljområdet som våta, vilsna hundvalpar på jakt efter mamma, så slog det mig att det inte var så länge sen som jag själv var en solis... för elva månader sen tog jag mina första stapplande steg härinne på Flygflottilj 21 i Luleå. Fotobiträde skulle jag bli. För många har dessa elva månader säkert känts som en evighet, men inte för mig. Jag har faktiskt haft det bra här. Jag var stressad och utbränd när jag kom hit. Spenslig och sjuklig efter ett hårt liv i musikbranschen. Vägde bara 55 kilo. Men här har jag ätit upp mig. Det har varit ett regelbundet intag av god, vällagad husmanskost. Och så har jag tränat. Som fan har jag tränat! Känner mig starkare än nånsin. Sist jag ställde mig på vågen sprängde jag 60-vallen!

29 pinnar muck...

Det är seglingstävling inne i Luleå - nån slags jättere-gatta med stora segelbåtar från hela världen. Vår pluton assisterar pressfotograferna. Alla utom jag. "Vi kan inte skämma ut flottiljen genom att låta dig drulla med pressfotografernas filmer", sa Kapten Hedlund. Han njöt. Han trodde att jag skulle förtvivla över att inte bli utvald till att stå i en bastuvarm framkallningsvagn mitt i Luleå och framkalla löjliga bilder på båtar.

Jag skrattade inombords då och jag skrattade högt idag när jag gick förbi mina kompisar med axelremsväskan packad för en härlig dag på stranden medan de stod där i sina obekväma uniformer och lät sig dompteras av Kapten Hedlund som i sin tur dompteredes av gnälliga, bakfulla sportfotografer. Idag har det varit gott att vara Flaco Jimenez.

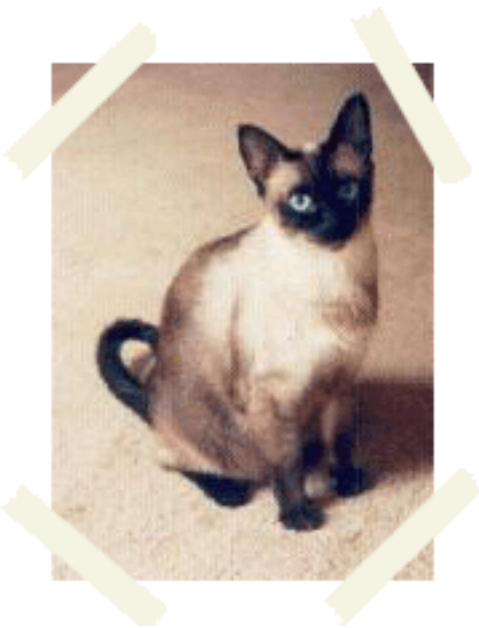
28 pinnar muck...

Är nojjig över min flickvän i Piteå. Annika märker mer och mer att det vi har ihop är så sammankopplat med min värnplikt. 99% av kvalitén i vår relation bestod ju av allt det som hör värnplikten till: hur jag varje fredag anlände på busstationen i Piteå med min fina, mörkblå permiskostym. Alla kvällar mitt i veckan då jag tog bondpermis och liftade till henne. Taxiresor fyra på morgonen för att hinna med värnpliktsbussen från Piteå. Vad finns kvar när all den där romantiken är borta? Ingenting, såklart. Det värsta är att jag inte har ryggrad nog att göra slut på det hela. Istället är jag otrogen. Det är mitt sätt att göra slut genom att smutsa ner allting. Gång på gång på gång. Tre tjejer den här veckan. Det måste vara värmen. Man skulle kunna tro att den här seglingsregattan hölls på Bahamas och inte i Luleå. Tjejerna är som tokiga! Ja, det måste vara värmen och det faktum att jag är Flaco Jimenez, världens främste tejanodragsspelare, nej, allvarligt talat: viktigast i sammanhanget tror jag är att jag har en tjej. Jag är inte så desperat som de andra lumparna. Det står inte "Jag vill knulla!" stämplat i pannan på mig, för jag vet ju att jag får mitt i vilket fall. Vilken liten gris jag är. Och fåfång! Annika var så himla snygg när jag träffade henne.

Hon hade precis kommit hem från en skolresa i London där hon hade slantat iväg femhundra spänn på nån hipp frisörsalong. Hon såg ut som en fotomodell. Jag minns hur bra jag mådde när min lumparpolare Sehlstedt från Skellefteå skålade med mig vid bardisken på Cleo inne i Luleå och sa: "Fan, Flaco! Din lille jävel. Din tjej är överlägset snyggast på hela stället. Alla vill fälla henne, men bara du får göra det. Hur fan bär du dig åt?". Nu finns det ingen som säger så till mig längre. Annika har gått upp i vikt och den där hippfrillan som hon köpte i London har rasat ihop totalt - fanns väl ingen Piteåfrisör som kunde hålla ihop grejorna. Hon ser högst alldaglig ut. Och jag tröttnar mer och mer i takt med att hennes arsle växer och jag hatar mig själv för att jag funkar på det viset. I know no love.

27 pinnar muck...

Jag ska köpa en katt för muckarbidraget. Alla andra bränner hela skiten på grisiga suparesor till Mallorca. Jag köper en katt. Jag har lite mer spets på grejorna. Jag är lite mer sofistikerad än andra. Jag gör lite som jag vill. Tror att det är därför som tjejerna vill ha mig. Att jag är världens främste tejanodragsspelare tror jag bara är sekundärt. Det är nåt med min personlighet som tilltalar tjejerna. Men jag ska inte ta reda på vad, för då bryts säkert magin. Jag är så jävla nöjd med mig själv. Ja, jag har faktiskt känt mig lite bättre än alla andra värnpliktiga idag. En siames får det bli - en blåmaskad siames.

26 pinnar muck...

Ingen i min pluton gillar mig nåt vidare, tror jag. Många störs nog av att jag har ett jävla munväder, att jag trots min rent fysiska litenhet tar väldigt mycket plats. Att jag styr och ställer. Och fäller tjejer! Det svider nog mest. Alla vältränade och självsäkra stockholmare som ryckt in i tron om att hela Luleå skulle vara ett enda stort smörgåsbord av villiga Norrlandstöser. Jag går dem på nerverna. Lille Flaco är alltid snabbast, dom hinner aldrig med. Jag åkte in till Luleå med en stockholmare i början av vår värnplikt och jag gör aldrig om det. Vilken jävla pajas! Jag och stockholmaren gick till Corsica. Väldigt snabbt fastnade våra blickar på två fantastiska Luleåtjejer. Den ena var en lång, slank blondin, den andra var lite kortare och kurvigare och jättesöt med ganska arga ögon. Jag blev väldigt förtjust i hon med de arga ögonen. Stockholmaren pekade på den långa, blonda och sa: "När du ligger och runkar i kasernen i natt, så styr jag in den i henne, det är ett löfte". Vad hände? Fällde han henne? Nej, inte riktigt.

Självklart var det jag som tog kontakt med tjejerna. Jag bjöd dem på öl och började småprata med hon med de arga ögonen. Introducerade min Stockholmsvän för den långa blonda. Då och då sneglade jag på Stockholmsvännen och den långa blonda. Såg att den långa blonda hade blicken konstant fäst vid Stockholmarens armmuskler. Den fåfänge fjanten stod och spände armmuskulerna så han blev alldeles röd i ansiktet, han kunde knappt prata. Den långa blonda tittade på sin vän och skakade uttråkat på huvudet. Jag föreslog att vi skulle gå vidare, till nattklubben Cleo. Nu hade min Stockholmsvän dessutom knäppt upp sin tajta skjorta ända ned till naveln. Den långa blonda kommenterade detta: "Du, såna där billiga tricks funkar inte här. Vakterna kommer inte att släppa in dig. I värsta fall får du spö". Stockholmaren var snabb att svara: "Jaha och hur tror du att du ska komma in då, med det där breda arslet?". Sen gick allt väldigt fort. Den långa blonda ryckte tag i stockholmarens löjliga hästsvans och drog ner honom mot marken: "Så där säger man inte va?" sa den långa blonda med myndig stämma. "Nu ber du genast om ursäkt." Stockholmaren kved - den långa blonda ryckte hårt i den löjliga hästsvansen - men svarade ändå: "Glöm det! Släpp mig, fittjävell!".

26 pinnar muck fortsättning...

Då knäade den långa blonda stockholmaren två gånger: En gång i ansiktet så att näsan krossades och så ett knä i mellangärdet. Stockholmaren vacklade fram och tillbaka där han stod. En blixtsnabb knytnäve rakt upp i stockholmarens redan totaldemolerade ansikte fick honom att lätta en aning innan han landade som ett blodigt köttstycke över asfalten. Jag trodde inte mina ögon. Vilken fantastisk tjej! När jag trodde att det var dags för en förnärmad örfil, så drämde hon till med ett brutalt jävla Stålverk 80-stryk! Det kunde han ha också, tyckte jag, men tyvärr pajade han ju stämningen också. Tjejerna skyndade vidare och det blev inget av med hon med de arga ögonen. Jag kunde inte väcka liv i stockholmaren så jag var tvungen att ringa efter ambulans. Vad mycket spö han fick! Han hamnade på sjukhus, sen såg jag honom inte mer. Han hade visst fixat frisedel på nåt sätt. Sen dess har jag agerat solo. Yes, Flaco walks alone (maybe that's why they love him?).

25 pinnar muck...

Tjejer, tjejer, tjejer... vad har en fåfång tejanodragsspelare att ge det där släktet? Egentligen? Jag minns en kväll i vintras... jag och min då nyvunna kärlek Annika från Piteå gick på bio. "Traffic" fick det bli. Det här var innan Annika blev fet, det var när hon hade den där dyra Londonfrillan och såg ut som en fotomodell. Hon var så vacker. Och jag vill påstå att vi i alla fall på den tiden hade ett väldigt rikt och spännande sexliv. Men jag kände ändå att det var nånting som fattades, nånting som inte Annika kunde ge mig. Jag kände en tomhet inom mig, en tomhet som INGEN tjej kunde - och kan! - fylla. Det var precis vad jag satt och tänkte på när hockeyhjälten Mikael Renberg plötsligt tog plats i biofåtöljen bredvid min. "Vilken stilig karl!" minns jag att jag tänkte. Han var så... påtaglig. De där kraftiga låren som alla hockeyspelare har och underarmar... underarmar tjocka som stuprännor och hårda och smidiga som oxpiskor. Lite besviken blev jag när han sedan började prata högljutt och bullrigt med sin vän under reklamfilmerna. "Jaha, ännu en flåsdum idrottsman", tänkte jag. Men när filmen väl började så tystnade han abrupt, ja, han hyssjade till och med sin vän.

25 pinnar muck fortsättning...

Jag vände blicken åt sidan och kunde se att han var precis lika förväntansfull som jag, han kanske till och med hade läst den där intervjun med Benicio del Toro i Rolling Stone som var så bra. Och allt blev så sagolikt, jag trodde inte mina öron, när Mikael sedan började skratta tyst - ett förvånansvärt intelligent och eftertänksamt skratt - på precis rätt ställen: subtiliteter i skådespeleriet, smarta replikvändningar, sådant som bara en upplyst, tänkande och kännande människa förstår att uppskatta - allt det här förstod Mikael. Han förstod verkligen att uppskatta Benicio del Toros försiktiga men ändå så sprudlande artistiska och kraftfulla spelstil. Åh, vad jag ville sitta ännu närmare honom. Men kalla mig inte bög för det! Den som gör det har inte fattat nånting! Jag blev förälskad i Mikael Renberg. Men det innebär inte att jag blev kåt på honom. Steget från förälskelse till att med staken i handen stirra ner på en naken, välbyggd och inbjudande hockeystjärt är gigantiskt. Och det här förstår inte människor. Bara för att en man ger uttryck för denna längtan efter manlig vänskap och kärlek så blir han genast klassad som homosexuell. Och det är så orättvist. Bögar är ju jätteäckliga! Bögar sticker in sina penisar i stjärten på varandra vilket är helt jävla onormalt.

24 pinnar muck...

Jag har tänkt mycket på det här med Mikael Renberg. Den där magiska kvällen i vintras, i biografen, hemsöker mig. Alltså, jag lever i ett harmoniskt heterosexuellt förhållande - åtminstone gjorde jag det då - och kan inte se hur det kan hindra mig från att förälska mig i välbyggda hockeyspelare. Jag ser i den här förälskelsen det tomrum inom mig som min pappa lämnade efter sig under min uppväxt. Pappa var ett barn, en vinpimplande, självömmande stackare som inte var nån vidare trygg famn att krypa upp i. Det är i det här tomrummet som hockeyhjälten Mikael Renberg tar plats. Han blir den där trygga famnen som jag aldrig fick uppleva som barn. Det är nåt med "Mickes" temperament; hans lugn, hans stora starka kropp, som gör att jag bara vill se mer och mer och mer av honom. Jag vill vara hans vän, jag vill dela glädje och sorg med honom, jag vill gå på fest med honom, jag vill uppleva den grå och trista vardagen med honom, ja, allt utom att knulla honom i arslet. Varför måste jag skämmas över detta? Det är inte rättvist. Om vi lät män få bli förtjusta i andra män utan att belägga dem med skam så skulle det inte finnas några krig. För sista gången: jag är inte kåt på hockeystjärnan Mikael Renberg. Jag är förälskad i honom!

23 pinnar muck...

Jag började gå på hockey efter den där underbara stunden i biografen. Jag såg samtliga Luleå Hockeys hemmamatcher. Lilla julafton var den tredje februari när Luleå mötte Björklöven. Då tog jag mod till mig... jag väntade på Micke utanför spelaringången... och så plötsligt kom han. Jag sa hej. Jag fick en autograf. Jarmo Myllys (Luleå Hockeys finske målvakt... jag kan jättemycket om hockey nu!) gick med på att ta en bild med min kamera. Nedan ser ni resultatet... ja, tyvärr var den där Jarmo inte mycket till fotograf, men det är faktiskt Mikael Renberg som ni skimtar till höger om mig. Tänk... när jag la armen om honom så la han armen om mig. Han behövde faktiskt inte göra det. Det hade inte varit ett dugg oartigt av honom att låta bli, ändå gjorde han det. Undrar vad det betyder. Förmodligen ingenting, men jag lovar att det var en härlig känsla att ha de där jättestarka armarna runt mina späda axlar. Jag kände mig så trygg.

22 pinnar muck...

Jag ska träffa Annika ikväll. Vad solkigt det känns. Så förtvivlat solkigt. Jag tvivlar mer och mer på vårt förhållande för varje dag som går. Det är allt det här med Mikael Renberg... det känns som om jag har fått nya ögon. Svart har blivit vitt, vitt har blivit svart och däremellan ett fullständigt inferno av de vackraste färger jag någonsin har sett. Behöver jag säga att det är Mikael som står för alla dessa fantastiska färger på paletten? Nej, jag tänkte väl det. Vad mycket det skulle ge mig att få tillbringa tid med honom. Jag bara vet det. Allt jag skulle få uppleva... och allt jag skulle slippa!

Jag minns en helg då Annikas föräldrar var bortresta. Jag kom dit som vanligt på fredagen. Vi hade då varit tillsammans i några månader och jag hade egna nycklar till huset. Jag låste upp, klev in och "Hallå?" men inget svar. På köksbordet låg en lapp: "Jag har åkt till Luleå med Brittis och Ellinor. Tar nattbussen när Cleo stänger. Hemma senast två. Det finns pizza i frysen. Puss, Annika". Jaha... tänkte jag. Vad skönt. Hela huset för mig själv. Jag gick ner till macken och hyrde en sjsyst rulle. Langade in en pizza i ugnen, hittade några bärs. Det blev en riktig toppenkväll. Fem på morgonen väcktes jag av att Annika pussade mig på kinden. "Hej" sa jag. "Har du haft kul?" "Sådär..." svarade hon. Sen blev det tyst. Jag tänkte: "Ska hon bara sitta där på sängkanten? Vilken jobbig människa hon är, vad gör jag här?" Då sa Annika: "Vet du vad klockan är?" Jag orkade inte vända mig om mot nattduksbordet. "Nej", svarade jag bara. "Klockan är fem", sa Annika. "Jaha", sa jag. Sen gick tåget: "Jaha... är det allt du har att säga? Jag har varit ute till fem fastän jag skrev ett på lappen i köket."

**MIKAEL
RENBORG**

22 pinnar muck fortsättning...

Jag visste genast precis vart hon var på väg och bestämde mig för att retas lite: "Två" sa jag. "Va?" sa hon. "Två. Det stod två på lappen", sa jag. "Det är väl skitsamma", sa hon. "Ett eller två. Det är inte viktigt! Jag har åkt till Luleå med mina kompisar utan att berätta det för dig först och jag har varit ute alldeles för sent! DET är viktigt!" Hon satt nu med armarna i kors på sängkanten och plutade trotsigt med munnen. Hon såg jättelöjlig ut. "Vilken förutsägbar jävla småflicks-bullshit jag lyssnar på just nu", tänkte jag innan jag sa: "Har du?". Hon sa: "Ja, det har jag! Jag har varit ute alldeles för sent och om du hade varit en riktig karl nu, så hade du inte accepterat det. Du hade skällt ut mig! Du hade skällt och skällt och skällt tills jag hade börjat gråta och sagt 'Förlåt, snälla Flaco! Förlåt...' och sen hade vi haft jättehärligt försoningssex och somnat i varandras armar men det blir inget av med det nu!" Jag sa ingenting. Annika fortsatte: "Det blir inget av det! Hör du det? Jag tänker inte ha sex med dig nu. Du är så otroligt avtändande när du är så här mesig". Jag log med ansiktet vänt mot väggen. Jag gjorde mig redo att fälla sista repliken i denna löjliga och opassionerade konflikt.

Jag var tyst. Länges. Lät henne tro att hon hade sårat mig djupt vilket jag visste att hon trodde men tro mig: nedanstående replik var klar i mitt huvud direkt efter hennes "Vet du vad klockan är?" - hon är så förtvivlat förutsägbar det lilla flickebarnet - och det var en njutning att ligga där och vänta på att få leverera den: "Det gör inget. Jag har redan runkat tre gånger. Jag fantiserade om att vi hade jättehärligt försoningssex".

21 pinnar muck...

Har sovit två timmar inatt.

Jag hade bestämt mig för att göra slut med Annika, men vågade inte, så jag satte på henne istället.

Det var skönt... en gång, men sen tänkte jag att om jag inte sätter på henne en gång till, så börjar hon ana oråd. Den andra påsättningen blev följaktligen ett riktigt blåställsknull... hade ingen lust, gjorde min plikt.

Jag minns att jag reflekterade över hur högljudd hon alltid är när hennes föräldrar är hemma och hur likgiltig hon är annars. Annikas föräldrar har sovrummet rakt under hennes eget rum och det är alltid ett jävla liv på henne när föräldrarna är hemma. Så var det inatt: "Åh, Flaco! Det svartnar för ögonen!" och juck! juck! juck! så det sjöng i sängfjädrarna.

Sånt går ju en fåfång tejanodragospelare gärna på, men nu har jag börjat tvivla på genuiniteten i hennes njutningsfyllda utrop... För första gången har jag börjat tvivla på min sexuella förmåga...

Tänk om alla välljud jag har hört stönas i mitt öra från alla möjliga flickor bara har varit uttryck för nåt slags "Lyssna pappa, jag behöver inte dig längre! Jag kan cykla själv nu!".

Eller, det kanske är vad allt sex handlar om, för alla unga tjejer... egentligen?

Vi killar kan ju vara så mycket mer fysiska när vi revolterar. För oss kan det räcka med en lång, stadig blick tills farsan viker ner sig, och så är det klart sen.

Tjejer har ju sällan nån vidare fysik att backa upp sin revolt med. Det är bara en massa andefattigt jidder: hysteriska utbrott, släng i dörrar osv. Ingen pondus!

Att fejka orgasmer med lumparkuk i sig hemma i flickrummet är kanske enda sättet för en tjej att på ett konkret och tydligt sätt visa sina föräldrar att hon börjar bli mogen att lämna boet.

Först vid sena trettioårsåldern börjar dom digga att få stock på riktigt. Då vill dom ha så mycket kuk som det bara är möjligt. Men då är det ingen som tänder på dem längre. Stackars tjejer...

Mikael Renberg kommer fortfarande att vara jättesnygg när han är trettioåttå.

20 pinnar muck...

Fan, vilken sucker jag är! Trots att jag var helt slut så åkte jag till Annika igår kväll igen. För att göra slut (igen!), tänkte jag. För att äntligen, äntligen göra slut på det hela. Gjorde jag slut? Klart att jag inte gjorde! Klart att jag satte på henne igen! Tre gånger! Och det var bedrövt från början till slut.

Hennes föräldrar var på bio så det var som att knulla nån slags säck. "Det kan inte vara fantastiskt varenda gång..." sa hon. "Det är som allt annat, det är upp och ner och hit och dit." Det var innan hennes föräldrar kom hem från bion. Tredje påsättningen genomförde jag enbart för att få min tes bekräftad (att Annikas välljud under sexakten bara är ett uttryck för nån slags tonårsrevolt): det hördes ljud nere i hallen och lite prat och jag tror att hennes pappa släppte sig också. Då klev jag på och dra åt helvete vilket liv det blev på henne! "Ja, ja, ja! Åh, Flaco! Du knullar mig så skönt!". Vilken förnedring! Hon utnyttjar mig! Hon leker med mig!

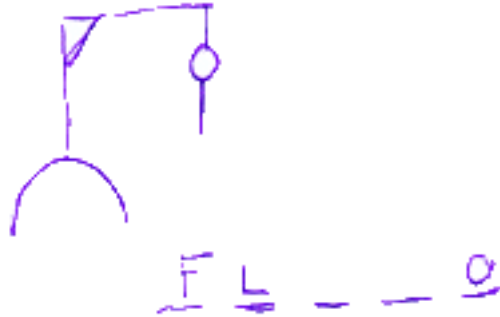
I vilket fall så höll jag på att missa värnpliktsbussen från Piteå imorse. Var tvungen att muta taxichauffören att klippa några rödljus för en hundring. Har vandrat omkring på flottiljen som en zombie... har inte ens haft kraft att drömma. Jag som drömmer så mycket i vanliga fall.

Såg en bild av Mikael Renberg i en lokal dagstidning, och sken upp för en stund, men det blev för jobbigt att skina upp, så jag försjönk snabbt i utmattad dvala igen.

19 pinnar muck...

Jag skrev brev till Annika idag. Jag skrev och berättade hur många gånger jag har varit otrogen mot henne. Hon kommer att bli väldigt ledsen och så kommer hon att göra slut... tror jag... hoppas jag.

18 pinnar muck...

Jag har ännu inte berättat för er om Öberg. Det luktar Öberg i hela kasernen. Det luktar med andra ord väldigt illa. Öberg är ett begrepp på vår pluton. Han har bytt sängkläder en gång - en gång! - sen han ryckte in för snart ett år sen.

Jag har ännu inte sett honom duscha. Han luktar fruktansvärt illa. Han är fruktansvärt äcklig. Hela karln är väldigt väldigt mjuk, utan att vara fet. Öbergs hud är mycket speciell: blek, med ett tunt tunt smutslager som gör huden liksom grågrön. På halsens syns små öar av smuts i olika grågröna nyanser... jag trodde att det var nån slags hudsjukdom först. Med en äcklig uppnäsa liknar Öberg nån slags pestsmittad gris. Som sagt: Öberg är ett begrepp.

Vi på fotoplutonen delar kasern med snöröjarna som är ett jävla pack. Några av dem muckar om en vecka och i natt gick dessa ohängda, obildade lufsar loss med brandsprutan rakt in i vårt rum.

Öbergs säng dränktes med vatten. Detta gav upphov till en stank som var långt vidrigare än ord kan beskriva. Och det stinker fortfarande. Vi har vädrat och vädrat och vädrat - ALLA fönster i kasernen har stått på vid gavel hela dagen - men det spelar ingen roll.

Problemet är att vi inte får ut den där jävla madrassen. Detta förutsätter ju att någon lägger händerna på snusket och lyfter ut det och det kommer aldrig att hända. Öberg vägrar. Jag önskar att det fanns nån stor jävla sadistisk stridspitt på vår pluton som spöade upp honom, men det finns det inte. Visst fan! Att spöa Öberg innebär ju att man måste röra vid honom och det är det givetvis ingen som vill.

Vilken äcklig människa han är!

INGEN skulle sakna honom om han dog. Någon borde döda Öberg.

17 pinnar muck...

I'm in hell. Det är för mycket just nu. Orkar inte ens skriva om det.
Orkar knappt andas. Återkommer imorgon.

16 pinnar muck...

Det stinker fortfarande Öberg i vår kasern, men någon borde döda MIG istället.

Annika ringde igår. Hon grät och skrek om vartannat. Jag visste inte att hon kunde så många svordomar. Men det värsta hon sa var inte nån av alla dessa förtvivilade svordomsramsor utan: "Om du är det minsta intresserad av att lappa ihop det lilla vi fortfarande har ihop, så kommer du hit med en gång!"

Jag blev förtvivad. "Annika, Annika, Annika..." tänkte jag. "Jag har ju svikit dig så totalt. Jag har besudlat andra flickor å det grövsta. Hur tänker du? Har du ingen stolthet? Nej, nej, nej... snälla! Gör slut på det här nu!"

Men tydligen hade jag inte lyckats köra vår relation i botten med min otrohet och jag kunde givetvis inte neka henne en nattlig visit.

Jag har ingen ryggrad, ingen värdighet. Jag är ett ingenting. Jag är ett ingenting som lallar omkring utan plan, utan riktning. Allt går bara runt runt runt.

Så jag åkte till Piteå. Annika undrade om jag hade använt kondom med alla dom här tjejerna.

16 pinnar muck fortsättning...

Det sa jag att jag hade (jag ljög) och så började vi knulla. Det var väldigt arbetsamt. Hon började givetvis gråta under själva akten: "Åh, Flaco! Hur kunde du!?". Och så drog jag ut den och då sa hon "Nej!" och stoppade in den igen och så juck juck juck och "Åh, Flaco! Du har sårat mig så djupt! Du har sårat mig så djuuupt!" och då insåg jag att hon på nåt märkligt sätt faktiskt gick igång på min otrohet. "Var det skönt med dom, Flaco? Var det skönare än med mig?" Jag sa "Nej" (jag ljög, alla tre var fantastiska) och så pumpade jag på tills det gick för mig.

"Det kommer aldrig att gå för mig igen när vi älskar, Flaco", sa hon. "Det har det aldrig gjort heller, din lilla pappaknullare", tänkte jag säga, men förblev tyst.

Vi låg alldeles stilla bredvid varandra. Jag drabbades av nån slags panik. "Vem är den här hemska människan?" tänkte jag, och visste inte vem jag syftade på. Jag kunde inte stanna. Inte en sekund till. Jag störtade upp ur hennes säng, slängde på mig kläderna. "Ja, gå bara! Fly! Det är det enda du är bra på Flaco. Fly från allt som älskar dig!" ropade Annika ut genom sitt fönster medan jag började springa halvmilen in till Piteå Centrum för att hinna med nattbussen tillbaka till Luleå.

Ska kröka till ikväll. En av mina få vänner här på flottiljen, Sehlstedt från Skellefteå, har köpt två helrör Negritarom. Fan, vad skönt det ska bli! Kolla in lite sjysst porr och bli aspackad.

15 pinnar muck...

Missade uppställningen imorse. Spydde i sömnen i natt. Jag låg med huvudet i en Negritabrun stinkande sörja. Tack och lov hade någon lagt mig framstupa sidoläge, så jag slapp göra en Hendrix. Vi tejanodragsspelare vet att överleva, eller: vi vet att omge oss av människor som ser till att vi överlever. Det var visst Öberg som bar mig i säng. Han kanske räddade mitt liv, men jag känner mig mest äcklad... att ha haft dom där smutsiga händerna på mig.... jag luktar faktiskt väldigt konstigt idag, och det är inte bara gammal fylla och spya. Den där obestämbara Öbergstanken finns i mina kläder, på min hud. Vad vidrigt det är att finnas till.

14 pinnar muck...

Vad gäller Annika så begick jag ännu ett stort misstag igår. Jag bestämde mig för att RINGA till henne och göra slut. Bakis och slut och mjuk som räkost i huvet ringde jag till Annika. Annikas mamma svarade. "Nämen hej, Flaco! Hur är det med dig?" frågade hon glatt. En trivial artighetsfras, men det var nåt med den där lugna, mogna, norrländska kvinnorösten som fick det korthus som är den legendomsusade tejanodragsspelaren Flaco Jimenez att rasa ihop totalt: "Det är inte bra. Det är inte alls bra", snyftade jag. "Ja, jag hör det. Jag hör det, lilla gubben. Vad är det som har hänt?", hörde jag på andra sidan. Jag började tokböla: "Jag orkar inte längre. Det är för mycket för mig för mig det här", sa jag. "Nämen, kära lilla barn, vad är det som är för mycket?" sa Annikas mamma. "Det är Annika, eller det är jag, eller jag vet inte? Jag har varit ett sånt svin. Jag har varit otrogen. Jag vågade inte göra slut, så jag var otrogen istället. Men Annika vill fortfarande vara ihop med mig. Jag kan inte göra slut, vi börjar bara knulla istället. Hela tiden. Om och om igen. Jag står inte ut längre. Snälla... hälsa henne att det är slut! Snälla... jag orkar inte längre!" Och så la jag på.

Någon timme senare ropades mitt namn upp från sambands-centralen. Jag tog kontakt med dem och fick numret till Annika. Jag skulle genast ringa dit.

Hennes pappa svarade. "Ja, hej, det är Flaco", sa jag så artigt jag kunde som jag alltid gör när Annikas pappa svarar. "Jag tror att Annika har sökt mig, finns hon där?" Det blev tyst på andra sidan linjen. En obarmhärtig tystnad. Jag blev livrädd. Förlamad. Jag kände på mig vad som komma skulle: "Nej, hon har inte sökt dig. JAG har sökt dig. Vad är det för dumheter du håller på med!? Vi bedriver ingen jävla kurirverksamhet i det här huset! Har du nåt att säga min dotter får du väl för fan göra det personligen!" dundrade Annikas pappa. "Okej..." hörde jag mig själv säga, eller pipa rättare sagt. Vad otäckt det var! Det var så fruktansvärt otäckt att bli tillrättavisad på det där sättet. En otäck, otäck känsla i magen som spreds genom hela kroppen. Jag fick ont i nacken, axlarna. Paralyserad. Jag hade inte en chans.

14 pinnar muck fortsättning...

"Förlåt" sa jag. Det blev tyst igen. "Hallå?" sa jag. "Ja...?" hörde jag på andra sidan. "Ja, vad ska jag göra nu då?" frågade jag. "Inte fan vet jag!" blev svaret. Den mörka basrösten mullrade som en kompressorladdad V8 i luren: "Du får väl visa vem som har byxorna på sig och masa dig hit!" Vad kan jag säga?

Gubben kickade upp nötterna i halsen på mig. Ja, så idag blev det bussen till Piteå igen. Och ett jävla knullande hela natten.

Jag var så förtvivlad. Jag var tvungen att tänka på Mikael Renberg varje gång jag stack in den i henne. Inte så att jag låtsades att Annika var Mikael, rent sexuellt, men genom att drömma om Mikael så skapade jag nån slags trygghetsillusion mitt i allt det otäcka och bedrövliga som jag upplevde just då.

Jag tänkte att jag inte alls låg i denna dödens säng och stänkade, utan att jag och Mikael var ute på sjön och fiskade. Jag kan inte fiska, men det kan säkert Mikael, och han skulle visa mig hur man fiskar. Vi skulle sitta där i vår lilla eka med våra metspön och se våra rödvita flöten flyta omkring i den spegelblanka sjön. Jag skulle få en stor gädda som jag inte klarade av att avliva och så skulle Mikael göra det åt mig och så skulle vi skratta åt att jag som inte kan fiska drar upp en så stor gädda. Ren och pur glädje. Ren och pur sinnesfrid.

Åh, Mikael, ta mig härifrån!

13 pinnar muck...

Igår natt, innan jag somnade bredvid Annika, bad jag till Gud om att få dö innan jag vaknade. Det är för mycket just nu. Vad ska det bli av mig? Och så allt det här med Mikael Renberg. Varför går jag omkring och drömmer om honom? Det kommer ju aldrig att bli nåt av det. Ett enda långt självplågeri är vad det är. Dessutom ska han bli proffs i Toronto nästa säsong. Visst, come autumn, och jag har muckat och hänger omkring i San Antonio och, visst... jag åker förmodligen ut på turné och kanske vi stannar till i Toronto, jag har gigat där flera gånger, men hur många hockeyspelare vill hänga med en tejanodragsspelare? Mikael Renberg gillar Metallica, läste jag i Norrbottens Kuriren...

Givetvis dog jag inte. Givetvis vaknade jag. Jag vaknade och ville bara gråta, men jag kan inte gråta så jag runkar istället. Fyra gånger idag, sen jag anlände till flottiljen.

Kvinnor gråter, män runkar, var det nån som sa och jag tror att det stämmer. Kvinnor gråter alldeles för mycket, ibland/oftast utan att mena någonting med det. Män runkar alldeles för mycket, ibland/oftast utan att mena någonting med det.

Men det är märkligt... när jag låg där med staken i handen och funderade över mitt bedrövliga, bedrägliga liv, så tändes det ett ljus i mitt huvud.

Ett ljus som lyste klarare än den ljusstarkaste stjärnan på himlavalvet - musik. En fantastisk melodi började ta form i mitt huvud. Jag log. Tänk att när det är som jävligast så kommer den alltid till mig - musiken. Jag har inte rört mitt dragspel på tre månader, men nu fick jag bråttom, bråttom att göra min plikt och förvalta denna Gudagåva som kom till mig. Det är lätt att tänka: "Det är inte bråttom. Jag runkar klart och skriver låtjäveln sen". Men sen kan vara för sent! Sen är att häda. Sen är att ge Satan tid att ta plats och göra musiken medioker. Nu, nu, nu måste det göras! Mina runkrostiga fingrar fumlade omkring över tangenterna, jag svor frustrerat, men inte uppgivet, alls inte uppgivet.

13 pinnar muck fortsättning...

Jag började få geisten tillbaka. Den gamle, den envise, den ihärdige, the loneliest lone ranger of them all, Flaco Jimenez, var tillbaka! All min livsleda tynade sakta bort. Och Annika och Mikael med den. Jag skrattade åt mig själv, skrattade åt hur jag låtit dessa triviala ting sänka mig så totalt. Vad är livet med alla dess problem bredvid musiken? Ingenting. Eller: givetvis är det ju så att musiken ÄR livet och att roten till alla mina problem är att jag rör till det så förtvivlat. Jag letar efter liv när livet finns här i mitt knä, i mitt kära dragspel. Jag smekte fram den där vackra, fantastiska melodin som jag fann i djupet av min själs mörkaste vrå. Det blev fantastisk musik.

"El porno nunca te abandona, hacique no votes todas tus peliculas pornossi te vas y te enamoras de una chica" ska den heta. När jag var klar infann sig den där gamla vanliga känslan av tomhet och sorg som alltid infinner sig när jag har skapat något vackert med mitt dragspel, men allt kändes så rent ändå.

Min depression är ett obarmhärtigt gift, men min sorg är i allra högsta grad mänsklig. Bara när jag skapar musik känner jag mig mänsklig. Bara då förstår jag vad jag gör här.

Att floppa omkring med tjejer och drömma om läckra hockeyspelare gör mig bara förvirrad. Jag är satt på denna jord för att skapa musik. Andra får knulla runt och skaffa barn och jordvärme i gillestugan bäst dom vill... allt sånt är inte för mig. I walk alone. Jag är musiker. Jag är Flaco Jimenez, världens främste tejanodragspelare, DET är min livsuppgift, min plats på jorden.

12 pinnar muck...

Men man vill ju ha sig nåt ibland, vill man inte? Jag vill det i alla fall. Jag önskar att jag bara kunde sluta vilja det och bara ägna mig åt min musik, men det går inte. Ibland trillar jag dit... ja, och nu har jag en lång, förtvivlad harang på gång här, men jag orkar inte älta alla mina misslyckanden idag. Idag vill jag bara vara Flaco, musikern. Flaco, the madman, får vila idag. Även en galning måste vila ibland.

Det var verkligen ett stycke vacker musik jag skapade igår. Jag har bara runkat en gång sen dess (9 timmar).

Det är visst populärt att göra sig lustig över människor som menar att onani är ett Satans påfund, att man kan insjukna i digerdöden eller hur det nu var om man runkar för mycket. Att det bara är religiösa lallare som säger sånt. Men jag vet att dom har rätt. Det är i allt mitt runkande som Satan tar plats. Jag känner mig så himla löjlig när jag ligger där med sås på magen. Kraftlös. Patetisk. Allt det som Satan vill att jag ska tänka om mig själv tänker jag när jag runkar mycket. Ändå runkar jag hellre än sticker in den i Annika. Jag har ett mycket speciellt förhållande till Satan, tror jag. Han frestar mig varje dag och jag trillar dit varenda gång. Bara musiken kan vinna över Satan. Musiken är i sanning min Gud. Nej, musiken ÄR Gud.

11 pinnar muck...

Idag tänkte jag att jag skulle visa Öberg respekt för den medmänniska han trots allt är.

Jag tänkte att jag faktiskt skulle hälsa ordentligt på morgonen i matsalen, kolla läget, kanske prata en stund med honom i hangaren där vi framkallar alla trista bilder på granar sedda ovanifrån, säga "Hello, in there, hello..." som i sången av John Prine.

Det gick inte. Han luktade för illa. Ja, jag fick syn på honom i matsalen och istället för att ta en lång omväg till mitt bord, gick jag rakt emot honom. Jag sa hej och saktade ner en smula, men... när han var en halvmeter ifrån mig så kom den där stanken - den där outhärdliga Öberg-stanken! - emot mig.

Reflexmässigt vände jag ansiktet åt sidan och skyndade vidare. Ja, han är verkligen jätteäcklig, Öberg.

10 pinnar muck...

Jag ringde Annika idag. Jag hade inget egentligt ärende (det där med att göra slut har jag lagt ner, jag kommer aldrig att fixa det), tyckte bara att jag borde ringa till henne.

Ja, drabbad av skuldkänslor ringde jag till Annika. Skuldkänslor över vadå? Jag vet inte. Man behöver inte ringa sin tjej varje dag.

Annika har aldrig uttryckt någon sådan önskan. Jag borde känna skuld över min otrohetstripp den där varma seglingstävlingsveckan då alla tjejer var skvatt galna, men det var inte skuld över det som gjorde att jag ringde detta meningslösa telefonsamtal till Annika.

En fåfång tejanodragospelare som jag känner inte skuld över sånt som han borde känna skuld över - han känner bara geggig och förvirrad skuld. Falsk skuld. Neurotisk skuld.

Jag minns inte riktigt vad vi sa till varandra. Jo, hon hade blivit förkyld, sa hon, så jag slapp åka dit. Har suttit i biblioteket hela kvällen. Tittat på siameser i olika husdjursböcker. Jag lutar numera åt en frostmaskad siames. De är fina med sin ljusa päls.

9 pinnar muck...

Herrejävlar vilken mardröm jag hade i natt!

Jag drömde att jag var på besök hemma hos Annika. Hon bodde i ett pepparkakshus. Ja. Hon bodde i ett pepparkakshus ensam med sin pappa och minst hundra siameskatter. Alla honor var på löpen.

Jag klev in i pepparkakshuset och skrikande siamesehonor kastade sig över mig, klängde över mig med vassa klor, slickade mig i ansiktet med sträva tungor. Jag lyckades skaka av mig dem och sprang rakt in i ett rum där allting var bländande vitt. Längst bort i rummet, vid nåt slags operationsbord eller tortyrbänk stod Annika. Hon var klädd som Renee Zellweger i "Sista telegrammet från Cross Plains". Hon var jättevacker.

Över den där hemska bänken/bordet stod hennes pappa lutad. Han såg ut precis som vanligt - som en husvagnssesemester - men hans fula träningsoverallsbuxor var nerdragna till knäna. Hans håriga arsle var bart.

Annika sa åt mig att knulla honom i arslet med knytnäven. "Jag vill inte det.", sa jag. "Du måste." "Varför då?" "För annars kommer min pappa att knulla DEJ i arslet med knytnäven."

Så jag gjorde det. In och ut, in och ut, in och ut..."

Ja! Ge mig kardan! Ge mig kardan!" ropade Annikas pappa.

9 pinnar muck fortsättning...

Jag vaknade av att Sehlstedt skrek "Håll käften!". Jag hade väckt helalogramet med mina kvidanden. Min säng var plaskvåt av svett. I vanliga fall när jag vaknar upp ur mardrömmar så brukar jag känna mig så lättad, lättad över att vara Flaco mitt i det verkliga livet och inte i nån vidrig mardröm.

Faktum är att jag uppskattar mina mardrömmar eftersom jag alltid vaknar upp ur dem liksom renad och lättad. Det är aldrig så lätt att ta sig an livet som dagen efter en riktigt djävulsk mardröm.

Men nu var det annorlunda.

Vad betydde allt det här? Varför bodde Annika i ett pepparkakshus? Varför skulle jag knulla Annikas pappa i arslet med knytnäven? Det där med pepparkakshuset måste ha att göra med den där hemska julmiddagen hemma hos Annika i vintras. Hennes mamma hade gjort en hel liten by av pepparkakshus och i ett litet pepparkaks... stall, faktiskt, låg en liten Jesus och De tre vise männen. De var gjorda av marsipan. Skäms! tänkte jag. Att göra julkitsch av Jesus, den störste av män! Skäms, vanliga människa!

Allt var sjukligt skickligt gjort. Minimala droppar av choklad utgjorde ögon på lille Jesus och läpparna var tunn, tunn röd marsipan. Jag kunde inte låta bli att äta upp honom.

Annikas pappa kom på mig: "Ge fan i julprydnaden!" röt han.

Skräckslagen satte jag marsipan-Jesus i halsen och började hosta fruktansvärt, ni vet sådär djupt och intensivt så man tror att hela lungpaketet ska följa med upp.

Marsipan-Jesus landade i en kletig hög över familjens glasbord.

"Förlåt", kved jag. Utan att tänka använde jag min 1000-dollars Romeo Gigli-kostym till att torka upp den kletiga marsipanklumpen från glasbordet. Beige salivgegga befläckade ärmen. "Förlåt", sa jag igen. Så fruktansvärt förnedrande att be den där falukorvsfascisten om förlåtelse. Och för vadå egentligen? För att jag gjorde det enda rätta och punkterade deras förljugna pepparkaksidyll?

9 pinnar muck fortsättning...

Ja, Annikas pappa har tryckt upp den i stjärten på mig sen jag och Annika blev ihop. Och Annika har varit en förtvivlad åskådare. Ja, Annika har varit jättefrustrerad. Annika vill att jag ska leda vägen mot hennes frigörelse och jag har svikit henne gång på gång på gång.

DET var vad drömmen handlade om.

Jag kan inte ha det så här. Jag är inte nöjd med att ha det så här. Även om jag och Annika inte har nån framtid tillsammans så måste jag avsluta det hela med flaggan i topp. Hon ska minnas mig som den rakryggade krigare jag inte är.

Jag måste tvåla dit hennes farsa en gång för alla...

Strax efter lunch lyfte jag luren och ringde. Det var Annika som svarade. "Hej, det är jag". "Hej." "Jag vill tala med din far."

Tystnad.

"Vad ska du tala med honom om?" "Det är mellan honom och mig.

Jag skulle uppskatta om du inte la dig i det här." Tystnad. "Jaha.

Okej", sa hon likgiltigt. "Pappaaa!!!" Steg hördes. Tunga, jättemanliga steg. Jag svalde. Min kropp skakade. "Ja, det är Jan-Erik här."

Jag beslutade mig för att parera min nervositet genom att tala väldigt högt. På så sätt hoppades jag slippa pubertala sprick och svaj i rösten.

Det fungerade, på sätt och vis, men jag talade VÄLDIGT högt och förmodligen med tillgjort djup basröst. "DU ÄR EN VÄLDIGT ÄCKLIG MÄNNISKA! JAG TYCKER VÄLDIGT ILLA OM DIG!"

Tystnad. "Vem är det här?" "FLACO! FLACO JIMENEZ! AND

YOU'RE NOT!" "Flaco. Jag känner ingen Flaco." "JAG ÄR IHOP

MED DIN DOTTER!" "Är du? Jaha... ja, det springer så mycket

pojkar här." Det var jag inte beredd på. Vad menade han? Men jag

körde på: "JAG HAR ALDRIG GILLAT DEJ!" "Nähä. Var det allt?

"DU ÄR EN VÄLDIGT ÄCKLIG MÄNNISKA!" "Är du klar nu?"

Min löjliga basröst började svaja fastän jag tryckte på ända nerifrån fötterna. "JA. NU ÄR JAG KLAR!" brölade jag, nästan i falsett.

"Jaha. Tack då. Adjö."

9 pinnar muck fortsättning...

Ett klick hördes på andra sidan. Jag var ursinnig. Det här fick han inte komma undan med! Nu var det krig. Jag MÅSTE konfrontera honom öga mot öga. Det var sista gången han sparkade upp mina stackars nötter i halsen. Och vad handlade det där "... det springer så mycket pojkar här" om? Det var väl bara en fint? Väl? Kände han sig inte liite hotad av mig ändå? Eller är det sant, är det sant att Annika träffar andra?

Det snurrade runt runt i mitt huvud. Stora svarta monstruösa ångstlokomotiv dundrade fram över min själs förgiftade ödejord.

Vilken svag och känslig människa jag är, hann jag tänka innan Sehlstedt från Skellefteå knackade mig på axeln: "Det är fest ikväll. Häng med!" Jag skakade på huvudet. "Strul med tjejen?" undrade Sehlstedt. "På sätt och vis", svarade jag.

Sehlstedt ryckte luren ur händerna på mig och dunkade ner den över telefonautomatens klyka. "Skärp dej! Klart du ska med!"

Jag berättade för Sehlstedt om mitt dilemma med Annikas pappa. Jag fick rådet att ge Annikas pappa spö. "Han väger minst 90 pannor och har burit stora järngrejor på SSAB halva sitt liv. Jag spelar dragspel", påpekade jag.

Sen blev vi jättefulla.

Jag trivs i Sehlstedts sällskap fastän han är en idiot. Av samma anledning som jag är förälskad i Mikael Renberg, tror jag. Det är den där känslan av trygghet som norrländska män förmedlar. Det ordnar sig, vill deras kroppar berätta. Och jag lyssnar. Som jag lyssnar!

Sehlstedt är en rasistisk, sexistisk nolla från Skellefteå men med sitt norrländska lugn är han ändå en kärlekens apostel för mig.

Tack gode Gud, för Sehlstedt och alla andra norrländska män som gör sin värnplikt här på F21 i Luleå!

8 pinnar muck...

Det är söndag. Jag lyfte lite skrot idag. Sen åkte jag in till Luleå. På McDonald's mötte jag Annikas pappa. Jag trodde inte att det var sant först, i ett par sekunder trodde jag faktiskt att jag hallucinerade.

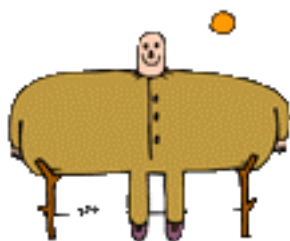
Han var ensam, stod mitt i en av köerna. Ingen fru, ingen Annika. Han såg mig, jag såg honom.

Jag blev livrädd men stegade ändå fram och hälsade. Jag var tvungen att göra det. Hela min kropp ville bara fly! fly! fly! men det är som om allt som rör Annika och hennes pappa är på liv och död för mig just nu. Jag vet inte varför, bara att det är precis så. "Nämen. Är det inte Flaco?" sa Annikas pappa. "Har du nyktrat till nu?". Han började genast gå mig på nerverna.

"Hurså?" sa jag. "Ja... du ringde ju hem till oss på fyllan sist. Skrek och hade dig. Gör inte om det är du snäll. Tjejerna blir oroliga", sa Annikas pappa.

Med tjejerna syftade han förmodligen på Annika och hans äckliga pepparkaksfru.

"Jag var spiknykter", sa jag. Då skrattade Annikas pappa till och slog till mig med öppen hand över axeln. Slaget var lite för hårt för att kunna uppfattas som en hjärtlig gest. "Vad är det som är så roligt?" sa jag och jag visste inte var jag fick allt mitt mod ifrån. "Du, din lille skit!" skrattade Annikas pappa.

FETTO
PAPPA!

8 pinnar muck fortsättning...

"Du! Du är jävligt rolig!" sa han och jag kände hur vreden växte inombords: "Du ska inte bråka med nån som inte har någonting att förlora, gamle man", hörde jag mig själv säga.

Jag hade hört den repliken i en film nån gång för länge sen och tyckte att den var väldigt tuff och hoppades på att få säga den en dag, men inte så här, inte till Annikas pappa.

Men det var redan för sent, det var som att jag lydde under en högre kraft och jag var tvungen att löpa hela linan ut. "Jaså, varför då?" sa Annikas pappa. "Jo (jag kunde hela scenen utantill)... därför att jag kan döda dig bara för att få reda på hur det känns." Jag stod kvar en stund. Tittade på honom för att markera att jag menade allvar (vilket jag givetvis inte gjorde). Och så gick jag.

"Vad sa du nu!?" hörde jag Annikas pappa ropa efter mig. Men han sprang inte ikapp mig. Kanske vågade han inte det? "Hörde ni det där? Han hotade mig!" hörde jag innan jag försvann ut på gatan.

Det kändes fantastiskt skönt att få leverera den där repliken. Då. Nu känns det bara solkigt och olustigt. Väldigt solkigt och olustigt. Det är emot mina principer att hota nån till livet. Liv är heligt. Men jag hängde inte med där... det bara kom. Gode Gud, vad ska jag göra nu?

7 pinnar muck...

Annika gjorde slut idag. Det var det där med hennes pappa, att jag hade hotat honom till livet. Jag hade passerat en gräns där, och det var inte så mycket mer med det. Då var det som jag trodde. Det var nog nån slags högre kraft som hjälpte mig med den där repliken om att inte bråka med folk som inte har nåt att förlora. Den var i häftigaste laget, men... it got the job done.

Det är äntligen slut! Ja, han hade skvallrat, den lilla skitungen! Han pallade inte trycket! Lagom till kaffet och rulltårtan fick hela familjen veta vilken otäck händelse som drabbat big poppa. Eller valde han att bara informera Annika? Det kommer jag aldrig att få veta. Jag vet bara att pappa var nummer ett för Annika hela tiden. Om han och jag stod framför en exekutionspluton och Annika fick rädda en av oss, så skulle hon välja sin pappa. "My heart belongs to daddy" hela vägen till hispan, ha, ha! See you in hell, little girl...

6 pinnar muck...

Ja, nu är det nära. Nära, nära, nära... MUCK! MUCK! MUCK!
Killarna i min pluton är fulla varje kväll och har jätteroligt. Men jag kommer inte loss. Jag står vid sidan om. Och jag har ställt mig där själv. I mitt huvud har jag redan muckat. I mitt huvud är jag redan tillbaka i San Antonio.

Jag fick brev från EmmyLou (Harris) idag. Hon skrev att mitt dragspelande på The Mavericks' "All You Ever Do Is Bring Me Down" fick henne att börja gråta en dag bakom bilstereon. Skiter väl jag i! Din jävla fitta! Jag uppvaktade dig och du gav mig nobben. Stå för det istället! Stå för att du sa nej till Flaco Jimenez och håll dig borta! Kom inte här och slicka mitt stackars dragspelsarsle! Eller så har hon genomskådat mig... hon visste att jag ville ha ett nej. När hon sa att jag inte kunde få hennes hjärta så sa jag "Din mjälte då?" liiite för snabbt. Hon märkte att jag var innerligt nöjd med min slagfärdighet, långt mycket mer nöjd över den än jag var sårad över hennes nej.

Ni förstår... en gång i halvåret ungefär, så brukar jag uppvakta en kvinna som jag inte kan få för att påminna mig själv om hur oälskad jag är. Jag fryser ihop, annars. Dör inuti. Bara i det där oälskade, förtvivilade tillståndet känner jag igen mig, finner jag liv. Och liv är heligt. Det enda som är heligt.

6 pinnar muck fortsättning...

Många talar om kärlek som något heligt. Men mycket ont och svårt kan gömmas bakom detta diffusa begrepp, kärlek.

Min mamma var psykotisk och suicidal och på väg att lämna min pappa. Så pappa, det lilla fyllet, tjockade upp henne... som en distraktion, gissar jag, och så behövdes han ju helt plötsligt, som familjeförsörjare om inte annat. Och mamma klämde ur sig lille Flaco. Hon klämde ur sig en liten snuttefilt åt dem båda. Med lille Flaco kunde de sedan kramas och nojsa och få allt som de själva inte fick när de växte upp och som de inte klarade av att ge till varandra: "Jag älskar dig, lille Flaco, du är världens bästa lilla pojke!" sa de gång på gång på gång. "Kärleken" flödade och livet rann sakta ur lille Flaco (tills dragspelet gav honom livet tillbaka).

De som känner mig undrar om jag inte

överväger självmord ibland. Aldrig, svarar jag, och det är sant. Liv är liv och liv är heligt. Man bör håna döden ända ned i graven oavsett hur bedrövligt livet än ter sig. Den som leker med döden är redan död. Låt inte djävlarerna ta dig! Mod, fegis, mod! Jag gissar att jag kommer att hålla på så här så länge kuken står. Jag har för länge sedan förlorat hoppet om att få möta kärleken, för hur ska jag känna igen den om den en dag visar sitt fula tryne?

5 pinnar muck...

Felet med Annika var att hon tyckte om mig. På riktigt. Utan filter. Men till sist orkade hon inte längre. Den skam jag bär med mig är ett gift, ett gift som smittar. Detta gift fick även Annika att agera som om jag inte var någonting värd. Inte förrän jag attackerade hennes kära pappa kunde hon göra det rätta. Först då kunde hon se vilken usel människa jag är. Rakt igenom. Först då försvann allt hopp om att kunna frälsa mig.

Låter det snurrigt? Det är snurrigt. Skammen låter sig inte upptäckas så lätt, än mindre beskrivas. Den är undanglidande, rör sig i spiraler, cirklar. För länge länge sedan var skam ett folkligt ord för Satan. Och hur var det nu igen med den där killen Satan som dom säger...? Att han är ett geni för att han har inbillat folk att han inte existerar...? Ja... eller nåt. Whatever...

Har tänkt mycket på Mikael Renberg idag. Undrar vad han gör nu. Han är väl i Toronto, gissar jag. Spelar hockey. Go, Mikael, go!

4 pinnar muck...

Idag var det dags för ännu en konfrontation med ännu en plågoande... Öberg. Det var på morgonen. Jag stod i duschrummet, jag hade precis duschat klart och var på väg att borsta tänderna. I spegeln såg jag hur Öberg kom in. Han såg inte mig. Jag gick åt sidan. Gömde mig bakom ett skåp. Ska det äntligen hända? tänkte jag. Ska han äntligen, äntligen tvätta sig? Jag noterade att han inte hade någon handduk med sig. Byxorna på, men hans mjuka, grågröna överkropp var bar. I ena handen höll han ett par strumpor, i den andra ett par kängor. Han ställde sig över en avloppsbrunn. Började pissa ner på sina fötter. Omsorgsfullt, noggrant pissade han ner på sina fötter. Sen pissade han i kängorna. Så satte han på sig strumporna. Dom blev genast genomblöta av pisset. När han sträckte sig efter sina nerpissade kängor gick jag upp bakom honom. "Vafan håller du på med?" sa jag. Öberg ryckte till och tappade kängorna i golvet. Det skvätte piss om dem. Jag tog ett steg bakåt. "Jag har fotsvamp." sa Öberg. "Jaha... och?" "Jag var på sjukan igår. Jag har fotsvamp. Dom hade ingen salva på sjukan, men sjuksyster sa att urin hjälper. Jag hinner inte in till apoteket så vad ska jag göra? Det kliar så fruktansvärt." "Ska du gå omkring i dom där kängorna sen?"

Öberg log. Han log så där lite pillemariskt, som en äcklig liten snorunge. "Fattar du inte att det kommer att lukta piss om dig. Du kommer att stinka ännu mer." "Vad ska jag göra då, tycker du? Jag har fotsvamp." "Ja, du ska fan inte gå omkring med dom där kängorna. Du ska slänga dom där kängorna. Sen ska du duscha! Fattar du? Duscha!" Öberg stirrade fånigt på mig. Ett hat växte inom mig, ett hat så starkt att det gjorde mig rädd, rädd för mig själv, jag kände hur jag började förlora kontrollen. "Jag kan döda honom..." minns jag att jag tänkte.

4 pinnar muck fortsättning...

"Vafan... tänker du aldrig på oss, dina kompisar, som måste stå ut med att du luktar så illa?" "Ni är inte mina kompisar." "Nähä. Och vad tror du att det beror på?" "Jag vill inte prata med dig mer. Nu ska jag sätta på mig kängorna här."

Jag noterade att det läckte ut piss från ena kängan. Det rann i en smal, gul flod mot mina fötter. Jag hoppade undan.

"Din jävla gris! Fattar du inte!?! Du går folk på nerverna! Du stinker! Ingen går omkring och stinker sådär! Man duschar! Man dör hellre än luktar så där illa!" "Du. För sista gången: jag har fotsvamp. Det enda som hjälper är salva, men dom har ingen salva. Då använder jag urin istället. Du har ingen rätt att stoppa mig från att kureras min fotsvamp med urin." "Det handlar inte om rätt! Det handlar om att du ger fan i att gå omkring med kängor fulla av piss!" "Nu ska jag sätta på mig skorna här. Du kan inte göra nånting!"

Öberg lyfte upp de pissiga, stinkande kängorna från golvet.

"Jag slår ihjäl dig!" sa jag. Öberg skrattade: "Det vågar du inte!" sa han och satte på sig en av kängorna. Då gick tåget. Jag sparkade honom allt jag kunde mellan benen. Han föll ner på golvet. Skrek, skräckslagen av smärta. Jag fortsatte sparka honom. Han kurade ihop sig i fosterställning och skyddade huvudet med armarna.

"Det håller inte! Fattar du inte det!?! Du kan bättre, din äckliga jävel! Du kan bättre!" skrek jag. Jag hörde hur Öberg började gråta. Jag började sparka honom i huvudet. "Bort med händerna! Jag ska sparka dig i ansiktet! Jag ska sparka sönder ditt äckliga ansikte! Bort med händerna!"

Jag var 15, hon 16. Hon hette Charlene. Hon var överkligt vacker. Alla pojkar ville ha henne. Charlene ville ha mig. Vi träffades alltid i hemlighet. Hon var så vacker. Jag ville inte att min mamma skulle träffa henne. Mina föräldrar var bortresta. Trodde jag. Mamma kom hem. Jag och Charlene bråkade om nåt, minns inte om vad. Charlene sprang hem. Mamma såg henne. Mamma såg hur vacker Charlene var. Mamma undrade vad det där var för en flicka. Jag sa "Hon heter Charlene". Mamma sa: "Är hon ett våp?". Jag sa: "Ja". Mamma sa: "Vad var hon sa du?". Jag sa: "Ett våp". Mamma log och smekte mig på kinden. Sen tog hon mig i handen: "Kom! Jag har köpt jordgubbar"

4 pinnar muck fortsättning...

Öberg tog bort händerna. Hans ansikte var täckt av tårar och snor. "Snälla...! Sluta...!" snyftade han. Hans ögon såg in i mina. Jag tog sats för att sparka... och så började jag gråta. Som ett barn. Som en förtvivlad liten pojke. Säkert en ganska vacker scen, sedd utifrån. I en film hade vi säkert gråtit i varandras armar, Öberg och jag. Kanske hade jag sagt: "Vi är inte ett dugg äckliga du och jag, vi är bara så himla jätteledsna och jättetrötta!" Men här, på F 21 i Luleå, grät vi var och en för sig. Jag ställde mig över ett handfat. Sköljde bort tårarna från ansiktet. När jag trodde att jag hade gråtit klart började jag gråta igen. Jag vräkte upp vatten över ansiktet, ville inte visa Öberg att jag var lika förtvivlad som han. "Fyfanfyfanfyfanfyfan..." sa jag tyst för mig själv för att hålla gråten tillbaka. Då kräktes jag rakt ned i handfatet. Öberg låg kvar i en hög på golvet. Till sist reste han sig upp. Han såg mig i ögonen medan han satte på sig sina nerpissade kängor: "Jag har fotsvamp!" gnydde han. "Hör du det!? Fotsvamp! Du vet inte hur det känns att ha fotsvamp! Du vet inte hur mycket det kliar! Jag ska anmäla dig, din jävel!" Sen gick han ut.

3 pinnar muck...

Jag ber om ursäkt. Jag ber om ursäkt för gårdagens pinne. Ja, jag ber verkligen om ursäkt för min långrandiga och sentimentala beskrivning av den där solkiga drabbningen med Öberg i duschen igår. Och jag ber INNERLIGT om ursäkt för att jag blandade in min mamma i alltsammans. Vafan håller jag på med!? Skyller hela min taskiga kvinnosyn på en enda enskild incident. Visst, det var vad som snurrade i huvudet medan jag gick loss på Öberg som värst, men... get a life! Som om det räcker med att en mamma frågar sin 15-åriga son om flickan han träffar är ett våp för att allt ska skena iväg åt helvete. Vafan... hon brydde sig väl bara. Hon var väl bara mån om sin son, vilka flickor han träffade och så. Oj, oj, oj... ni kan inte haja hur mycket jag skäms just nu. Faktum är att jag ber om ursäkt för hela den här narcissistiska orgien som kallas "30 pinnar muck med Flaco Jimenez". Vem fan bryr sig!? Va!? Förlåt... verkligen... mean it! Jag ska aldrig besvära er mer. Ja, jag lägger faktiskt ner nu. Jag vet att det är två pinnar kvar, men vafan... Flaco Jimenez muckar... big deal! Jag kommer att stå i en smockfull militärbuss med en skräckslagen solis som chaufför och skrika MUCK! MUCK! MUCK! tillsammans med en massa andra dårar hela vägen från F 21 in till Luleå. Hälften av oss kommer sedan att hamna i fyllecell. Resten av oss bögar loss med kramar och löften om snar återförening hela vägen från Luleå tillbaka till F 21 i den där militärbussen igen och så skriker vi MUCK! MUCK! MUCK! igen, fast med gråten i halsen. Morgonen därpå är vi bakfulla och så lämnar vi in alla våra grejor och så är skiten slut. Japp! Så blir det.

Så då vet ni det.

Om tre dagar åker jag tillbaka till San Antonio, Texas. Det ska bli skönt som fan. Det är på tiden och jag är samma idiot nu som när jag ryckte in. Jag har inte lärt mig nånting! Än sen då!? Vafanvetni!? Vafanvetnån!?

Jävla dyng-Luleå! Jävla lappjävlar!
Slicka mig i skitskägget, jävla fittLuleå!

Flaco "18 'til he dies" Jimenez.

SLUT.